

hvilken Maade en saadan Ordning kunde iværksættes, men her er ikke nogen Anledning for mig til at udtale, hvad der i Overveieffen angaaende denne Sag i dens Høihed har bevæget sig hos mig. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand neppe har talt aldeles vel overveiet, naar han fra mine Udtalelser har draget en distink. særdeles rask, men derfor ikke velbegrunder Slutning om, hvorvidt jeg maatte være stemt for med Alvor at gennemføre det, hvorom der her er Tale; jeg troer, at en Slutning af den Natur er aldeles ubesøiet. Jeg har sagt, at det er vanskeligt for mig at finde det Punkt, hvorpaa jeg skulde rette mit angribende Spar til den ærede Rigsdagsmand; thi hele den Argumentation, som jeg saavel i Aften som under Sagens tidligere Behandling har anvendt, er rettet paa det i sig selv Incorrecte, paa det i sig selv Utilraabelige, og med Hensyn til den hele Lovgivningsmagts Indflydelse paa Finantsloven, Forfatningsstridige i det, at optage saadanne Bestemmelser. Der er Meget i den ærede Rigsdagsmands Foredrag, som gaaer til forskjellige Sider, og det vilde ikke være let gjørligt at samle det saaledes, at jeg med Bestemthed skulde kunne tage hvert enkelt Punkt og behandle det; jeg skal derfor kun fremdrage et, nemlig den urigtige Opfattelse af Skatteforholdet, som gik igjennem hans Foredrag. Man kan efter min Mening ikke betragte Sportler og dermed analoge Emolumenter for Embedsmænd som Skatter; det er en feilagtig Opfattelse; holder man fast ved den, indseer jeg, at man kan komme til Resultater som de, hvortil den ærede Rigsdagsmand kommer; men Resultaterne vilde være uflare som den Hilde, hvorfra de have deres Udspiring.

Oppermann: Jeg har nogle almindelige Bemærkninger at gjøre, der nærmest angaae Loven i dens Almindelighed, men dog i nogle Punkter knytte sig til de meest omtalte Paragrapher. Jeg betragter Bestemmelsen i Lovens Slutningsparagraph om, at den om 5 Aar skal underkastes en almindelig Revision, som et overordentlig stort Fremstridt, idet vi derved vilde være hjulpsne ud over den Mangsølbighed af midlertidige Lovbestemmelser, som

vi hidtil have havt; thi, selv om der skulde føles Træng til Forandring i en eller anden Retning, kan man være vis paa, at den maa være overordentlig stærk, hvis den paa nogen Maade skal kunne vente at gjøre sig gjældende for det i Loven fastsatte Tidspunkts Indtrædelse. Jeg vil kun ønske, at Regjeringen vil benytte denne Mellemtid til da at sætte den lovgivende Magt istand til anderledes end nu at kunne gaae ind paa de virkelige Hovedpunkter, som komme i Betragtning her. Det har under Forhandlingerne i Aften og under de tidligere Forhandlinger gjentagne Gange og med Rette været fremhævet, at man ved Bedømmelsen af Embedsmændenes Lønning ikke maa glemme at føre Pensionsvetten med i Regning. Det er ganske vist, men man kan ikke føre Indflydelsen af Pensionsløven og Retten til med stigende Tjenestealder at erholde en højere Gage i Regning; saalænge man ikke har Erfaring for, i hvilken Alder Embedsmændene i Gjennemsnit indtræde i en vis Stilling, og i hvilken Alder de i Gjennemsnit komme paa Pension, og man maa ikke komme med den Indvending, at de almindelige Rimelighedslove ikke her skulde gjøre sig gjældende; fordi Tilfældene ere for faa. Da Lønningsloven for Professorerne ved Universitetet, der ikke ere noget talrigt Embeds Corps, var for forelaa det Materiale til at undersøge denne Gjenstand tilgavns. Jeg har anstillet denne Undersøgelse, og det viste sig, at hvad enten jeg tog den første eller den sidste Halvdeel af de sidste 60 Aar, kom man væsentligt til det samme Resultat, og ved en talrigere Embedsclasse vil man derfor ikke behøve Mennessaalbere, for at komme til et tilnærmelsesvis rigtigt Resultat. Med Hensyn til hvad den høitagtede Justitsminister anførte, at Sportler og Tjenber ikke skulde kunne henregnes til Skatter, da skal jeg ikke nægte, at jeg ikke skal være utilbøjelig til at tage imod Belæring; men da jeg dog troer, at det er næsten almindelig Sprogbrug at kalde Told en Art Skat, man henregner den rigtigtnok til de indirecte Skatter, saa maa jeg bemærke, at jeg ikke ret indseer, hvad Forskel der er mellem en Afgift, lagt paa Statsborgeren, for det Tilfælde, at han consumerer en vis Artikel, og en Afgift, lagt paa Statsborgeren, for det Tilfælde, at han erhver-